

мълчж, защото пъкъ съмъ въ голѣма опасность. И тѣй безъ да обявѣж нѣщо на мѣжа си, треперахъ сичкыя него день, докато мръкнж . . . . когато нечаянно видѣхъ . . . .

— Мене . . . мене . . . рече радостно бербертъ; мене и племенницата ми, които са мисляхмы изгладены за винагы отъ книгата на живытъ, и, тако ми Бога, бѣхмы наченжли вече да са изглаждамы, защото петъ години въ тъмницата, е като начало. Да, пріятели мои, приложи той съ ужасъ; туй е пъкълъ! То е жилище . . . »

Казилда и племенницата му направихъ ужасающа фигура, и бербертъ, който забравяше положеніето си, извика съ ужасъ като глѣдаше около себе си:

« То е жилище . . . много пріятно . . . за тъмница! безъ сумнѣніе не са намѣрватъ други подобры! »

Послѣ послѣдова съ нискъ гласъ: « Богъ да вы нази да не влѣзете нѣкога! колкото за мене ето ма излѣзохъ. Наистина испжждатъ ма отъ Мадритъ, провоздатъ ма петъ левгы далечъ отъ тука, въ прекрасныя градъ, въ Алкала д'Енаресъ . . . нема да оставѣж брѣсничытъ си да рѣждясхъ, ввредъ има брады . . . . и понеже е думата за брады, пріятелю и благодѣтелю нашъ, приложи той като изглѣда Пикильо . . . азъ който прѣди нѣколко години не можахъ да та обрѣнж, за да ти докажа поне признателността си, струва ми са че днесъ можъ да испълнѣж тѣзи длѣжность, защото виждамъ че си порасѣлъ; доста си са измѣнилъ, въ лицето, разумѣва са.

— Да, рече Жуанита, защото сърцето е останжло вынѣгы сѣщото.

— И племенницата ти, пріятната Жуанита, днесъ ми са вижда попріятна.

— Не, господине, нищо не здрѣе подъ сѣнка, рече жално бербертъ! Но стига! сичко минува, сичко са забравя, пое той пакъ весело, и подиръ време, когато ще доде да ма види въ Енаресъ, ще намѣриж пакъ странгѣ ѣ росны, цѣлны и румены като друты пѣтъ.